

ת"פ 40559/09/15 - מדינת ישראל/מע"מ עכו נגד שמואל בן אבו,א. בני. נגררים ארז בע"מ

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 40559-09-15 מע"מ עכו נ' בן אבו(עציר) ואח'

בפני
בעניין: כבוד השופט יוסי טורס
מדינת ישראל/מע"מ עכו

המאשימה

נגד

1.שמואל בן אבו
2.א. בני. נגררים ארז בע"מ

הנאשמים

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בכתב אישום מתוקן בעבירות של אי הגשת דוחות תקופתיים (23 עבירות), לפי סעיף 117 (א)(6) לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975 (להלן: "החוק").
2. בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, במועדים הרלוונטיים היה נאשם 1 מנהלה הפעיל של נאשמת 2 שהיא חברה העוסקת בעבודות מסגרות. בין השנים 2012-2016, לא הגישו הנאשמים במועד 23 דוחות מע"מ תקופתיים (כמפורט בטבלה בכתב האישום), וזאת בניגוד לדרישת החוק.

טיעוני הצדדים לעונש

3. ב"כ המאשימה הפנה לחומרת מעשי הנאשמים הנלמדת מריבוי העבירות והישנותן לאורך השנים. לדבריו במעשים אלו גזלו הנאשמים ועיכבו שלא כדין את כספי המע"מ אותם גבו מלקוחותיהם והשייכים למדינה. בעניין זה לא ידעה המאשימה לאמוד את גובה המס שלא שולם ועל כן לא טענה בעניין. ביחס למתחם הענישה ההולם את המעשים, לא התייחסה המאשימה לשאלה אם מדובר במספר אירועים או שמא אחד, ונראה לפי היחס בין המתחם לו טענה (9-6 חודשי מאסר) לבין העונש לו עתרה (עונש ברף העליון של המתחם) שכיוונה למתחם הולם אחד לכל העבירות. בהתייחסה לעונש הראוי שיש להטיל על הנאשם הפנתה המאשימה לעברו הפלילי הכולל מאסר בר הפעלה ולכך שהמחדל לא הוסר. לפיכך ביקשה

המאשימה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל ברף העליון של המתחם, הפעלת המאסר המותנה במצטבר וקנס הנע בין 10,000-30,000, לצד מאסר מותנה. ביחס לנאשמת 2 נטען כי היא אינה פעילה והתבקש קנס על פי שיקול דעתו של בית המשפט.

4. ב"כ הנאשם הפנה לנסיבות ביצוע העבירות וטען כי מדובר בעבירות מסוג עוון, המצויות במדרג נמוך של חומרה ואשר אינן כוללות רכיב של כוונה. נטען למתחם עונש הולם אחד הנע בין מאסר מותנה לבין מספר חודשי מאסר בעבודות שירות. ביחס לעונש הראוי שיש להטיל על הנאשם, הפנה הסנגור לנסיבותיו האישיות הכוללות את מצבו הכלכלי הקשה הבא לידי ביטוי בסגירת העסק. בנוסף ציין הסנגור את הודאת הנאשם בהזדמנות הראשונה ואת כוונתו להסיר את המחדל בהמשך. צוין כי הנאשם מתקשה להסיר את המחדל בשל מעצרו הממושך בתיק אחר. לפיכך ביקש הסנגור להאריך את המאסר המותנה ולהטיל קנס שיהלום את מצבו הכלכלי של הנאשם.

5. הנאשם 1 בדברו האחרון שיתף בניסיונותיו להסיר את המחדלים בהליך הקודם וטען כי לאחר שיקבל החזרים המגיעים לו לפי הנטען מהמאשימה יפעל להסרת המחדלים בתיק זה. הנאשם 1 ביקש לומר מספר דברים גם ביום בו הושמע גזר הדין. שמעתי את הדברים אשר במהותם היו חזרה על דברים שנאמרו בדיונים קודמים ועסקו בכך שהנאשם היה אמור לקבל לפי טענתנו, החזרים, ואי קבלתם הקשו עליו לטפל בענייניו.

דין והכרעה

6. כידוע, מאז תיקון 113 לחוק העונשין גזר הדין ניתן במסגרת הליך תלת שלבי. בשלב הראשון יש לקבוע אם כתב האישום מתאר אירוע אחד או מספר אירועים. לאחר מכן יש לקבוע את מתחם הענישה ההולם את האירוע, ובסופו של תהליך, יש להחליט אם נכון לחרוג מהמתחם שנקבע, שאחרת ייגזר העונש בגדרי המתחם. המאשימה לא התייחסה לשאלה זו בצורה מפורשת ואילו הסנגור טען למתחם אחד. לדידי מדובר באירוע אחד הכולל מספר עבירות. בחינת עניינינו על-פי מבחן הקשר ההדוק מלמדת כי מעשיהם של הנאשמים הם רצף של עבירות זהות, עד כי פיצולם גורע מאופיים הייחודי כמכלול. על כן יש לראותם כמסכת עבריינית אחת אשר יש לקבוע בגינה מתחם עונש אחד. עם זאת, מובן שבקביעת המתחם יובא בחשבון כי מדובר במספר רב של עבירות חוזרות (ראו: ע"פ 5668/13 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (17.3.16) ודנ"פ 2999/16 בעניינו. וכן ע"פ 4910/13 **ג'אבר נ' מדינת ישראל** (29.10.14); ע"פ 2519/14 **קיעאן נ' מדינת ישראל** (29.12.14); רע"פ 4760/14 **קיסלמן נ' מדינת ישראל** (7.5.15); ע"פ 5643/14 **אחמד עיסא ואח' נ' מדינת ישראל** (23.6.15); ע"פ 1261/15 **מדינת ישראל נ' יוסף דלאל** (3.9.15)).

7. אציין כי אף אם נכון היה לראות בכל עבירה כאירוע נפרד, ברי שמדובר היה ב-23 מתחמים זהים (ושונים כמובן משמעותית מזה שאקבע) ובסופו של יום נכון היה להטיל עונש אחד כולל, תוך התחשבות בריבוי העבירות (ראו דברי כ' הנשיאה נאור בסעיף 2 לפסק דינה בע"פ 5668/13 **מזרחי נ' מדינת ישראל** (17.3.16) שהוזכר לעיל).

8. **הערכים המוגנים בבסיס העבירה ומידת הפגיעה בהם:** במעשיהם פגעו הנאשמים בצורה ממשית, חוזרת ונשנית, בקופה הציבורית. פגיעה זו גורמת גם לפגיעה עקיפה באזרחי המדינה הנהנים משירותי המדינה שמקורם בגביית מיסים. כמו כן, עבירות אלו פוגעות בערך השוויון בנשיאת נטל המס (רע"פ 977/13 אודיז נ' מדינת ישראל (20.2.13); רע"פ 4684/12 גחלי נ' מדינת ישראל (14.6.2012)). כן ראו:

"עבריינות המס בכללה, איננה מסתכמת אך בגריעת כספים מקופת המדינה. היא פוגעת בתודעת האחריות המשותפת של אזרחי המדינה לנשיאה שוויונית בעול הכספי הנדרש לסיפוק צורכי החברה, ובתשתית האמון הנדרשת בין הציבור לבין השלטון האחראי לאכיפה שוויונית של גביית המס - פגיעה הנעשית לרוב באמצעי מרמה מתוחכמים, קשים לאיתור. כבר נאמר לא אחת בפסיקתו של בית-משפט זה כי על מדיניות הענישה לשקף את הסכנה הגדולה הטמונה בעבריינות הכלכלית לפרט ולציבור כאחד, ואת יסוד ההרתעה הנדרש ביחס לביצועה". (רע"פ 512/04 אבו עביד נ' מדינת ישראל (15.4.04)).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות:

- התכנון שקדם לביצוע העבירות - הנאשמים לא הגישו 23 דוחות למע"מ במשך כ-5 שנים. ברי כי אין עסקין באירוע מקרי, אלא בהתנהגות מוכוונת שחזרה על עצמה פעמים רבות.
- הנזק שנגרם - בעבירות מסוג זה לרוב הנזק נמדד בגירעון המס שנגרם לקופה הציבורית. נתון זה הוא נסיבה הקשורה לביצוע העבירה, אשר אמורה להיות מוכחת בשלב בירור האשמה (סעיף 40ט(4) + 40' לחוק העונשין). במקרה זה המאשימה לא ציינה את סכום המס שנגרע בשל כך שלא הוגש דיווח וטענה שאינה יודעת מהו. כמו כן לא פורטה בכתב האישום ולו הערכה בדבר מחזור ההכנסה של הנאשמים בתקופות קודמות, אשר יכול היה ללמדנו על מידת חומרת ההתנהגות והאם היא חורגת מאי דיווח טכני בלבד (למשל של דוחות "אפס" בעסק סגור). חסרונו של נתון זה יובא בחשבון לטובת הנאשמים בקביעת המתחם (ראו דברים שציינתי בנושא בת"פ 931-05-13 מדינת ישראל (מע"מ עכו) נ' אסדי (14.7.16) ובת"פ 28643-09-14 מע"מ עכו נ' יחיאלוב (18.7.17)). עם זאת, אציין כי הנאשם בדבריו לעונש הודה כי לא מדובר היה בהיעדר פעילות לאורך כל התקופה אלא "פעם בחודשים אז עשיתי עבודה".
- הנסיבות שהביאו את הנאשמים לבצע את העבירות - הנאשם 1 לא הבהיר מהי הסיבה שהביאה לביצוע העבירות, זולת טענה כללית למצב כלכלי קשה. מובן שאין בכך להוות נסיבה מקלה, שהרי המס שעוסק גובה מצרכן מוחזק בידיו לצורך העברתו לקופת שלטונות המס. עם זאת, כאמור, לא הוכח סכום המס שנגרע בשל התנהגות זו.

9. **מדיניות הענישה:** בתי המשפט הדגישו פעם אחר פעם את החומרה היתרה שיש ליחס לעבירות מס. אי תשלום מס אמת, גורם לנזקים כלכליים כבדים למשק המדינה:

"בית-משפט זה חזר והדגיש לאורך השנים את החומרה שבה יש להתייחס לעבריינות כלכלית, ועבריינות מס בכלל זה ... כבר נאמר לא אחת בפסיקתו של בית-משפט זה כי על מדיניות הענישה לשקף את הסכנה הגדולה הטמונה בעבריינות הכלכלית לפרט ולציבור כאחד, ואת יסוד ההרתעה הנדרש ביחס לביצועה". (רע"פ 512/04 **אבו עביד נ' מדינת ישראל** (15.4.04)).

לצורך בחינת מדיניות הענישה הנוהגת במקרים דומים, ניתן להפנות לפסקי הדין הבאים:

רע"פ 6901/16 **פחחות נצרת נ' מדינת ישראל** (27.9.16), בו נדחה ערעור נאשם על חומרת עונשו - 8 חודשי מאסר בפועל - בגין הרשעה ב-29 עבירות לפי סעיף 117(א)(6) לחוק המע"מ שהתפרשו על פני מספר שנים.

רע"פ 4173/15 **אחמד אבו הלאל נ' מדינת ישראל** (29.6.15), בו נדחה ערעור הנאשמים על חומרת העונש - 8 חודשי מאסר בפועל - בגין הרשעתם ב-26 עבירות לפי סעיף 117(א)(6). בית המשפט העליון התייחס לחומרת העבירות וריבוי המעשים, הגם שסכומם לא הוכח וכן לעובדה שהמחדל לא הוסר.

רע"פ 6167/11 **ספקיוריטי המוקד המרכזי בע"מ נ' מדינת ישראל** (19.2.12) בו נדחתה בקשת רשות ערעור של נאשם על חומרת עונשו - 6 חודשי מאסר בעבודות שירות - בגין הרשעתו ב-35 עבירות לפי סעיף 117(א)(6) לחוק המע"מ. יצוין כי הנאשם לא פעל להסיר את המחדלים.

10. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא ענייננו (23 עבירות) המהוות אירוע אחד, בשים לב להיעדר נתונים בדבר סכום המס, נע בין מאסר מותנה לבין 10 חודשי מאסר בפועל. ביחס לנאשמת 2, שהיא תאגיד, מובן שעונש מאסר אינו מעשי ולכן מתחם הענישה הוא קנס ראוי.

קביעת עונשו של הנאשם 1

11. אקדים ואומר כי במקרה זה הבכורה חייבת להינתן לשיקולי ההלימה וזאת מבלי להתעלם מנתוני האישיים של הנאשם. נפסק לא אחת כי בעבירות פיסקוליות יש לבכר את שיקולי הגמול וההרתעה על פני נסיבותיו האישיות של העבריין (רע"פ 2638/13 **אלי עובדיה נ' מדינת ישראל** (28.4.13)). בכל מקרה, לא מצאתי שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם ועל כן עונשו ייגזר בגדרי המתחם.

12. הנאשמים לא הסירו את המחדל ואף לא פעלו לנסות להסירו. כידוע, הסרת המחדל היא ניסיונו של

הנאשם לתקן את תוצאת העבירה (סעיף 40א(5) לחוק העונשין) ולכן היא נסיבה רלוונטית לצורך קביעת העונש בגדרי מתחם הענישה (רע"פ 5872/14 אלון ירון נ' מדינת ישראל (2.10.14)). הגם שהסרת המחדל אינה ממרקת את העבירה, בפסיקה הודגשה לא אחת חשיבות הסרת המחדל לשאלת העונש. כך נקבע כי "בפסיקתו של בית משפט זה אמנם הודגשה לא אחת חשיבות הסרת המחדל על ידי הנאשם. עוד נאמר כי על מנת לעודד התנהגות זו, על בית המשפט לשקול הפחתה בעונשו של נאשם שהחליט לתקן את העיוות שנגרם מעבירותיו... תפיסה זו אף קיבלה ביטוי במסגרת תיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977... בסעיף 40א לחוק, ... על אף חשיבות השיקול של הסרת המחדל על ידי הנאשם בעבירות מהסוג בנדון כאן - אין להפריז בהכרח במשקל המוענק לו." (רע"פ 5872/14 אלון ירון נ' מדינת ישראל (2.10.14)).
כן ראו בעניין זה, עפ"ג 47301-01-14 רשות המיסים, היחידה המרכזית אזור מרכז ותיקים מיוחדים נ' פ.מ.מ בע"מ, (16.6.14):

"... הסרת המחדל הינה הביטוי האולטימטיבי ללקיחת אחריות והכרה בחטא, לצד הפן האופרטיבי והמעשי שיש בה, דהיינו השבת הנזק באופן שהקופה הציבורית קיבלה בחזרה מה שנגרע ממנה. בתי המשפט מאז ומעולם התחשבו בנימוק זה לעניין ההקלה בעונש. אין בכך כמובן כדי למעט מחומרתה של העבירה, אולם יש בכך כדי להשליך על הענישה. תיקון 113 העומד במוקד הדיון הכיר גם הוא בחשיבות הסרת המחדל. אנו מפנים לסעיף 40א(5) המונה בין הנסיבות שבהן רשאי בית המשפט להתחשב בעניין העונש ואשר אינן קשורות לביצוע העבירה גם את "מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה".

וראו גם עפ"ג 59820-01-14 לוי נ' מדינת ישראל (14.5.15).

13. משבחר הנאשם, אשר הורשע באותה שנה בדיוק בעבירות זהות, להמשיך ולהתעלם מהחוק ולא לפעול לתיקון מחדליו תקופה כה ארוכה, נוטה לכך לעבר החמרה בעונש. לכך מתווסף עברו הפלילי של הנאשם, הכולל בין היתר מאסר מותנה בעבירות דומות, עבירות מרמה והתחזות.

14. הארכת המאסר המותנה - ב"כ הנאשם ביקש להאריך את המאסר המותנה ואילו המאשימה ביקשה להפעילו במצטבר לעונש מאסר שיוטל בגין תיק זה. מטיעון זה נראה שהצדדים סברו שאין מדובר במאסר מותנה חב הפעלה, חרף העובדה שהנאשם הורשע ב-23 עבירות שונות. היות וממילא אינני סבור שיש הצדקה במקרה זה להאריך את המאסר המותנה, אציין בקצרה כי סעיף 56 לחוק העונשין מאפשר להאריך מאסר מותנה אם סבר "שבנסיבות העניין לא יהיה צודק להפעיל את המאסר המותנה" וזאת במקרה בו לא הוטל עונש מאסר כלל וכן כי מדובר ב"הרשעה הראשונה של הנאשם בשל העבירה הנוספת". השאלה מהי "הרשעה ראשונה" אינה פשוטה והיא תלויה נסיבות. ראו בעניין ע"פ 89/81 טוביה מסרווי נ' מדינת ישראל, פ"ד לח(4), 501:

"הרעיון, שביסוד ההוראה המאפשרת לבית המשפט להאריך את תקופת המאסר-על-תנאי, הוא לתת לעבריין הזדמנות לחזור למוטב, גם לאחר שחזר ונכשל פעם אחת נוספת, אם לדעת בית המשפט מן הראוי להאריך-אף עם העבריו; וכישלון אחד נוסף אינו זהה עם עבירה אחת נוספת במובן הטכני המצומצם של המונח "עבירה" אלא במשמעות הרחבה של התנהגות פלילית, הנובעת מהחלטה אחת ומדחף פלילי אחד, גם אם יש בה בהתנהגות, מבחינה טכנית, עבירות אחדות. מטבעו של עניין אין להגדיר דברים אלה מראש, ועל בית המשפט יהא להעריך ולקבוע בכל מקרה ומקרה שלפניו, אם מדובר

בכישלון חד פעמי או יותר מכך. סביר להניח, כי בדרך כלל ניתן לראות בהתנהגות הפלילית משום כישלון חד פעמי, כאשר מדובר במערכת עובדות אחת, שבוצעה בהזדמנות רצופה אחת.

15. יצוין כי במקרה זה מדובר היה במספר שיקים שנמשכו ללא כיסוי ובית המשפט העליון ראה בכך מספר עבירות לעניין סעיף 56 לאור כך שהמשיכות בוצעו במועדים שונים, עובדה המצביעה שאין מדובר במסכת עבריינית אחת ובמעידה אחת. מנגד, בע"פ 264/83 **עזרא שירי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(2), 380 דובר במי שזייף מספר רב של פריטים על פני תקופה. בית המשפט העליון קבע כי:

"נראה לי, כי יש לקבוע אמות מידה עקרוניות, וכי אמת המידה הבאה, כאחת מאותן אמות מידה, חלה בענין שלפנינו. על-פי אמת מידה זו, מעשים שונים, בעלי קשר פנימי מהותי הדוק, המהווים פרשה אחת, מהווים עבירה נוספת אחת לענין הארכת התנאי. מבחן זה עולה בקנה אחד עם זרמי הפסיקה השונים, והוא מתיישב יפה עם מכלול מטרות החקיקה. אחדות הפרשה מצביעה על אותו כישלון חד-פעמי, שיש בו כדי להצדיק הארכת התנאי. עם זאת, אין זה מבחן היולי וגמיש מדי, שכן לא אחדות ההחלטה והדחף היא הקובעת אלא אחדותה של הפעולה העבריינית היא הקובעת. על-פי גישה זו, אחדות הזמן והדחף אינה תנאי הכרחי או מספיק, אם כי היא עשויה לסייע בגיבושו של אותו קשר פנימי חיוני."

לגופם של דברים ראה בית המשפט העליון בעבירות אלו כעבירה אחת נוספת לצורך עניין סעיף 56 הנ"ל.

16. בענייננו מדובר בעבירות רבות על פני מספר שנים. היות וממילא, כאמור, אינני סבור שמוצדק במקרה זה - בשים לב למכלול הנתונים - להאריך את המאסר המותנה, לא נדרשת הכרעה בנושא. אציין רק כי בר"ע 717/85 **סאמי קונפורטי נ' מדינת ישראל**, פ"ד לט(4), 806 ראה כב' הנשיא שמגר ב-16 עבירות על חוק המע"מ כעבירות שונות לצורך הארכת המאסר המותנה, תוך שציין כי העבירות אינן מעידות על מעידה אחת. בעניין זה ראו גם רע"פ 6857/07 **שע"מ מהנדסים ואדריכלים חברה בע"מ נ' מדינת ישראל** (21.8.07), שם הובעה עמדה דומה. מנגד, ראו ע"פ (חי') 311/97 **מדינת ישראל נ' בן יוסף** (5.2.98); ע"פ (חי') 1642/04 **לב נ' מדינת ישראל** (3.2.05) שם הועדפה העמדה שהובעה בפרשת **שירי** ונקבע שיש לראות במספר עבירות מס, כהרשעה נוספת אחת לצורך הארכת המאסר המותנה.

17. וכעת לעונש הראוי לנאשם. כאמור, אין מקום להאריך את המאסר המותנה. הנאשם חטא במספר רב של עבירות (בין אם נראה אותן לעניין סעיף 56 כאחת ובין אם לאו). הוא לא פעל להסיר את המחדל, ולו חלקית, למרות חלופ שנים רבות. עברו אינו נקי וכולל גם עבירות מסוג אחר. המאסר המותנה שהוטל עליו לא הרתיעו והוא שב ועבר עבירות דומות ורבות. לאור כך, אין לומר שיהיה זה בלתי צודק להפעיל את המאסר המותנה. בשים לב לקיומו של מאסר מותנה והמתחם שנקבע, מתחייב עונש מאסר שאינו על תנאי כולו (סעיף 54 לחוק העונשין).

18. העונש הראוי לנאשם הוא אפוא מאסר. עם זאת, הייתי נכון לשקול לאפשר לנאשם לשאת בו בעבודות שירות ואולם, הנאשם עצור בתיק אחר תקופה משמעותית. לאור כך, ערב מתן גזר הדין (שהיה קבוע ליום 27.2.18) הודעתי לצדדים (מיוזמתי) כי אני מעכבו במספר חודשים על מנת לבחון שמא שוחרר הנאשם ויוכל לשאת בעונשו בדרך של עבודות שירות. ואולם, ב"כ הנאשם הודיעני ביום 29.5.18 כי הנאשם עדיין עצור וכי שמיעת המשפט טרם הסתיימה וקבועים דיונים לחודשים יוני-יולי 2018 והנאשם לא צפוי

להשתחרר בזמן הקרוב.

19. לאור כך, אין מקום להמתין עוד לסיום המשפט האחר. עם זאת, לעובדת מעצרו של הנאשם ישנה השלכה לא רק לעניין חוסר יכולתו לשאת בעונשו בעבודות שירות, אלא גם ליכולתו להסיר את המחדל. ברי בעיני כי מעצרו הקשה עליו לאתר מסמכים לצורך הגשתם למאשימה וכן לגייס את סכום המס הנדרש. לאור כך, ראוי לדעתי להורות על חפיפה של המאסר המותנה התלוי ועומד נגדו.

20. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשמים את העונשים הבאים:

על נאשם 1

א. מאסר למשך שלושה חודשים.

ב. אני מפעיל עונש מאסר מותנה בן חודשיים מת.פ 56285-01-11 (בית משפט שלום קריות) מיום 25.6.12 וזאת בחופף לעונש המאסר אותו הטלתי.

סה"כ ירצה הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל.

ג. קנס בסך 15,000 ₪ או 50 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב-20 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.11.18 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם תשלום אחד או יותר במועדו, תועמד היתרה לפירעון מדי.

ד. מאסר על תנאי למשך 3 חודשים, כאשר התנאי הוא שלא יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו ממאסר, אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

על נאשמת 2

א. קנס בסך 6,000 ₪. הקנס ישולם ב-20 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.9.18 ובכל 1 לחודש שלאחריו. לא ישולם תשלום אחד או יותר במועדו, תועמד היתרה לפירעון מדי. הבאתי בחשבון בעניין זה כי הנאשמת 2 אינה פעילה כלכלית.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, ה' תמוז תשע"ח, 18 יוני 2018, במעמד הצדדים.